

EN BRANT BACKE OCH EN UTSTRÄCKT HAND

Jakob stod uppe i slalombacken, runt omkring honom var det liv och rörelse och åkare efter åkare kastade sig ut för den branta slutningen. Långt där nere skymtade Jakob sina två kusiner. När han sett backen från liften hade det inte känts som något stort problem men nu kändes blotta tanken på att kasta sig utför branten som något livsfarligt.

Han hade övertalat sina föräldrar att få slippa den lilla backen och i stället åka med de äldre kusinerna i den stora backen. Mamma hade varit lite tveksam men Jakob hade lovat att det var hur lugnt som helst, han kunde åka. Så fort mamma nickade gav sig Jakob i väg tillsammans med Elsa och Jens. De hade åkt stolliften upp och Jakobs blick hade vandrat över alla åkarna i backarna under dem. Ett stort leende lyste i hans ansikte och stoltheten över att han nu skulle få åka med de stora kusinerna gick inte att missa.

Han hade lyckats ta sig ur liften även om det var lite trixigt. Elsa och Jens lovade att inte köra

några svarta backar utan börja lite försiktigt. Och i början hade det inte varit några problem. Jakob hade visserligen tagit det lite lugnare än både Jens och Elsa men de hade väntat nedanför varje del av backen så att han skulle hinna i kapp. Kusinerna hade inte klagat på att han åkte långsamt men så fort Jakob var ikapp bar det iväg nedför nästa brant. Nu kom de till en korsning. Backen till höger var svart och till vänster gick det en blå backe. Elsa och Jens tittade mot den svarta backen och sen på Jakob.

– Jag gissar att du inte är redo för en svart backe än? sa Jens och Jakob nickade. Efter ännu en titt på den svarta backen utbrast Elsa plötsligt:

– Om jag inte minns fel så går backarna ihop igen där nere. Hon kisade över backkrönet och nickade sedan. Ja där nere, sa hon och pekade på en punkt långt ner. Så om jag och Jens åker den svarta backen här så kan du åka den blå och så möts vi där nere. Det blir väl bra?

Jakob som inte ville förstöra åkturen för Jens

och Elsa nickade även om han tyckte att det såg förfärligt långt ut ner till den punkt som Elsa pekade på. Jens tittade på Jakob som för att ge honom en chans att ångra sig men Jakob log och nickade igen. Han var en stor kille, såklart kunde han klara sig ensam en liten stund och så farligt långt ner var det inte. Jens nickade och så gav han sig iväg nerför den svarta backen med Elsa.

Jakob tog ett djupt andetag och började åka i stora svängar över det första krönet och precis som innan gick det bra även om det gick långsamt. Men när han kommit ner för den första backen insåg han att det var något som inte stämde. Backen framför honom lutade mer än backen som han nyss tagit sig ner för. Han tittade över krönet och där långt nere stod Elsa och Jens och väntade på honom. De vinkade men Jakob kunde inte förmå sig att vinka tillbaka. Backen framför honom kändes rent ut sagt livsfarlig och Jakob visste inte vad han skulle göra. Hjärtat dunkade i bröstet på honom och han såg sig om för att försöka hitta en annan lösning. Till vänster fanns det en ankarlift som tog åkare i en sned vinkel uppåt och enligt pistkartan som var uppsatt bredvid ledde liften till en ny del av backen med blåa pister hela vägen ner. Om Jakob tog liften skulle han inte behöva åka den branta backen som var framför honom men istället skulle han tappa bort Elsa och Jens. Han tittade nerför backen och såg att Elsa och Jens börjat vifta med armarna. Trodde de att han inte sett dem? Jakob lyfte handen och vinkade snabbt innan han återigen såg sig omkring för att komma på hur han skulle göra. Kanske han kunde hasa sig ner för backen men vad skulle Jens och Elsa tro då. Han skulle aldrig mer få åka med dem i den stora backen.

Precis när Jakob tänkte ge upp och böjde sig ner för att knäppa upp skidorna så att han kunde hasa på rumpan ner för backen kom han på något de hade läst under aftonbönen kvällen innan. Det var om när Jesus gick på vattnet och lärjungarna trodde att det var ett spöke. Men så sa Jesus till dem att de inte behövde vara rädda

eftersom det var han. Lärjungarna hade varit rädda men Jesus sa att de inte behövde vara rädda för han var där. Fast sedan, när Petrus gick på vattnet, blev han rädd igen och då började han sjunka. Men då ropade han till Jesus som hjälpte honom. Jakob funderade lite. Han visste att Jesus alltid är med oavsett vart man är och då kan han också be till Jesus om hjälp att ta sig ner för backen.

Jakob hann inte mer än tänka tanken innan det stannade en man bredvid honom.

– Behöver du hjälp? frågade han och Jakob blev så chockad att han bara nickade. Mannen log och sa: Jag heter Micke förresten, är du här ensam?

Jakob skakade på huvudet, fortfarande för chockad för att säga något, och pekade på Elsa och Jens nedanför backen.

– Okej då ser vi till att få dig ner till dina kompisar. Följ mig.

Med Micke hela tiden framför sig vågade Jakob ge sig ut i backen. Varje gång han var på väg att ramla sa Micke till honom att sträcka på sig och titta upp och när Jakob gjorde så lyckades han återfå balansen.

– Bra jobbat, sa Micke när de stod nedanför backen.

– Tack! sa Jakob och nu log han igen.

Jens, Elsa och Jakob fortsatte ner, den här gången tillsammans utan några fler svarta backar. Elsa bad om ursäkt, säkert hundra gånger, för att hon inte hade koll på pistkartan och Jakob svarade att det var okej varje gång.

– Vilken tur att den där Micke kom förbi, sa Jens och Jakob nickade fast han visste att det inte bara var tur. Det var Jesus som räckte ut sin hand för att Jakob var rädd och bad till honom. Precis som Jesus gjorde när Petrus blev rädd och bad om hjälp.

ESTER BIRGERSSON

Illustration: Ingrid Birgersson